

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

19 tháng 9 năm 2010

Số 115

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

105 Wrights Road,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Vườn Thơ Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Sau cuộc vui viếng thăm thành phố xa hoa hơn tạo, Bé có cảm tưởng gì khác lạ hơn ?
- 2) Bé lại đến nơi khác, ngủ có được không ?
- 3) Bé tái ngộ bạn đạo San Diego có vui không ?
- 4) Bé thường nói ý lực, vậy làm thế nào mới tạo được ý lực của người tu ?
- 5) Đắc đạo là sao ?
- 6) Bé về đây thanh tịnh và mọi người đến chung vui với Bé, Bé cảm thấy ra sao ?
- 7) Tại sao Bé không ở lại đây, làm nơi trú ngụ của Bé ?

© Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 18 tháng 02 năm 1992 1) Hỏi : Sau cuộc vui viếng thăm thành phố xa hoa nhơn tạo, Bé có cảm tưởng gì khác lạ hơn ? Đáp : Thưa, Bé học được sự vui hưởng của tình đời, cũng là tạm bợ. Một thời gian tạm yên ổn của tình đời, hiểu được điều này lại được rõ tình thương tận độ của cuộc hóa hóa sanh sanh, không ngừng nghỉ của Trời Đất sắp đặt đã từ bao nhiêu kiếp, cứ vậy mà tiến hóa, đến cuối cùng thì mới thấy rõ sự thanh tịnh là giá trị nhứt trần gian này. Kệ : Nguyên lý chuyển động chuyển thức say Thanh tâm thức giác ở hằng ngày Trong vòng xây dựng tùy duyên thức Học hỏi triển miên mới thấy hay.	Ngày 19 tháng 02 năm 1992 2) Hỏi : Bé lại đến nơi khác, ngủ có được không ? Đáp : Thưa, lúc này Bé rất khỏe, ở nơi nào Bé ngủ cũng vậy thôi, tâm vô quái ngại, nơi nào cũng của Trời đất hình thành, không có gì khác biệt cả. Bé cảm thấy đang sống vui, đầm ấm với mọi người. Bé tự cảm thấy Bé là một đứa bé rất dễ chịu, không có ý định đòi hỏi một việc gì cả, quý thương nhứt là những người chịu tu, để giải tỏa những sự phiền muộn trong tâm. Kệ : Lý Trời siêu diệu cảm khai thông Khai triển tâm linh thức một vòng Tâm đạo tràn đầy tình mến quý Ai ai cũng sống chung thai lòng.
Ngày 20 tháng 02 năm 1992 3) Hỏi : Bé tái ngộ bạn đạo San Diego có vui không ? Đáp : Thưa, lúc nào Bé cũng vui trong thức bình đẳng cả. Bé nhận được nhiều câu hỏi độ Bé, Bé rất quý mến và cảm ơn. Nhờ sự thắc mắc Bé mới có cơ hội đào sâu lãnh vực thanh tịnh của Bé. Bé rất quý mến những người đã cho Bé những câu hỏi cần tiến. Kệ: Bàn bạc gieo thông lý đạo đời Dày công học hỏi khắp nơi nơi Giúp hồn tại thế đồng thăng tiến Phân rõ tình đời chẳng thành thoi.	Ngày 21 tháng 02 năm 1992 4) Hỏi : Bé thường nói ý lực, vậy làm thế nào mới tạo được ý lực của người tu ? Đáp : Thưa, do sự trung tín mới tạo thành ý lực tu học. Có ý lực tu học thì không bao giờ lừa thầy phản bạn, chỉ biết nhịn nhục âm thầm tự sửa mình mà tiến thân thì mới có cơ hội đắc đạo.
5) Hỏi : Đắc đạo là sao ? Đáp : Thưa, tự lui về thanh tịnh, biết được đường đi về Trời, tu học rõ rệt, không nịnh bợ hay ý lại một ai cả. Cho nên ở đời này, người tu đắc đạo thường bị phê bình và chê bai hàm oan đủ thứ ngoài ý muốn xảy ra, nhưng vẫn một lòng tiến thân trong phần hồn thanh tịnh. Lúc nào cũng hòa ái tương thân với mọi người, thức hòa đồng khai triển rộng rãi. Kệ : Khai thông trí tuệ giải muôn bề Bình đẳng thương yêu giải chấp mê Tịnh độ thanh bình tâm đạt đạo Ý lực vô sanh thức chẳng mê.	Ngày 22 tháng 02 năm 1992 6) Hỏi : Bé về đây thanh tịnh và mọi người đến chung vui với Bé, Bé cảm thấy ra sao ? Đáp : Thưa, tình thương đã đưa Bé về đây, là nơi Bé đã thuyết giảng làm việc không ít về tâm linh. Bé cảm thấy rất vui tái hội với tất cả bạn đạo yêu quý của Bé đã chung hành giải thoát bao nhiêu năm qua.

7) Hỏi : Tại sao Bé không ở lại đây, làm nơi trú ngụ của Bé ?

Đáp : Thưa, Bé là người tu học, chứ Bé không có ý định làm Thầy xâm chiếm cơ sở tâm linh để làm của. Mọi bạn đạo thương yêu hướng thượng đều có quyền tham gia chung sống hòa bình theo nội quy lợi ích đã đề ra. Thế gian đô thị giả, chúng ta đến đây tu học, rồi cũng phải ra đi theo chiều hướng mà chúng ta tham thiền hướng tâm hằng đêm. Bé nghèo Bé chỉ đóng góp lời giảng giải, và tiền cơm ăn ở như mọi người, Bé cảm thấy thức bình đẳng của anh chị em chung vui và đóng góp rất có giá trị. Người tu phải giữ tâm thanh sạch là trên hết, không nên bày biểu những điều gian dối và tự lường gạt chính mình, tức là nói ngũ hành thiên cơ nhưng chẳng biết thiên cơ diễn biến từ đâu.

Kệ :

Tu hành thanh tịnh lý cao sâu
Thâm niệm Nam Mô giải ước sầu
Tâm hạnh chơn tu càng tiến bước
Về không thanh nhẹ giải mê sâu.

Đám Cưới Vô Vi (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Trong cái lúc nói chuyện bạn đạo ngày xưa mình có nói là ông Tư thì ông có dục, bởi vì cái dục như lời ông Tám nói đó.

Thầy: Ông Tư rõ ràng ông không có giầu, bảy chục tuổi ông còn nói với anh tôi trước mặt, ông đòi cũng dục mà đạo cũng dục. Hồi hôm tôi mới ngủ với bà nè, anh tưởng tôi bảy mươi tuổi tôi không làm được hả, ông nói rõ ràng mà. Anh tôi còn sống đó hỏi coi, cái đó không có sao. Tôi với bà hồi hôm hỏi bà coi, kêu bà ra, hồi hôm phải không? Bà kia nói: Quý! Nói tầm bậy.

Bạn đạo: Dùng chữ hán nói tôi mới kênh bà xã. (thầy cười).

Thầy: Ông Tư không có bao giờ nói láo. Bây giờ mình mới thấy hồi đó tôi tưởng ông nói láo, bây giờ thấy rõ, bởi vì mình phải đi tới đó mình thấy, không có.

Cho nên, khi mà các bạn xét trong tánh tình của bạn có cái gì là nguyên căn của các bạn đã có ở trên kia rồi, cần gì phải đi kiếm thầy soi căn (thầy cười). Mình trở về với căn hay là không? Còn không trở về với căn của mình là mình lộn xộn, mình hiểu cái dục. Cái dục của Trời đất lớn rộng lắm, cả căn khôn vũ trụ. Mà anh thấy không cái hồi mà anh dục, muốn gần một người đàn bà, anh cả căn khôn vũ trụ, tôi sẽ làm cái gì cái gì, trong óc anh muốn dữ lắm phải không? Nói sự thật vậy đó. Một cô gái muốn gần người đàn ông tui sẽ dữ, nói dữ lắm phải không? Nhưng mà bây giờ anh đem lên cái dữ đó anh phải xài ngon không, anh còn ở dưới này anh kẹt, anh làm có một chút hà, có bốn thước ca-rê thôi (tất cả cùng cười). Bởi vì, mình nói công khai rõ ràng để cho mấy cháu này nó biết, đó hồi hai vợ chồng mà gần nhau nó dục dữ lắm, nó muốn chuyện căn khôn, cái gì cũng được hết trội, không có sợ ai hết thì trên kia nó có rồi. Đem cái đó lên thì nó ổn định và tự giác. Nó trở lại cứu người không phải hại người. Đó hay không, chơn lý nó vậy.

Bạn đạo: Chú đó hồi nãy chú nói dục ở trên cao kêu bằng ông tươi tỉnh hơn, nhưng mà ông dục với bà mà ở dưới thấp thì đương nhiên mặt ông không tươi tỉnh cũng phải xuống hay sao đó.

Thầy: Ông phải xuống chớ, ông phải xuống.

Bạn đạo: Cái đó bắt buộc phải tiếp giảm nhưng đâu thể nói là.

Thầy: Cái đó tiếp giảm nhưng mà ông thường xuyên ông nhờ cái thanh điền, ông không có bao giờ bị, ông nhờ thanh điền. Bởi vì, khi mà ông đạt thanh rồi mà ông dục với một người phạm, ông cứu vợ ông cứu độ thì sáng nay ông còn tươi nữa, rồi ông dục với cô tiên ông còn tươi nữa.

Bạn đạo: Vậy ông Tám không cứu độ bà Tám.

Thầy: Cứu làm sao? (Tất cả cùng cười). Bà Tám thì khác, bà Tám bà diệt dục mà, bà bị cắt đi rồi, không có cái vụ đó nữa, bà không cần, không cần thiết.

Bạn đạo: Nhưng mà con nghĩ chú nói chớ giờ bà Tám cần thiết thì chú cũng không cần thiết luôn.

Thầy: Bởi vì quen rồi, nó quen rồi.

Bạn đạo: Bởi vì đó là đường lối nguy hiểm thôi chớ còn thật ra cái ý chí của mình thôi chứ... (nghe không rõ).

Thầy: Nhưng bây giờ phải làm việc nhiều hơn.

Bạn đạo: Cô Lập, cô nói ông Tám nói vậy chớ mấy người có gia đình hiểu hơn mấy người độc thân người ta đâu có hiểu.

Thầy: Họ không hiểu, sao không hiểu, họ không hiểu sao họ đòi yêu. (Tất cả cùng cười). Họ có yêu không? Họ có dục không? Sao trong lúc công phu lỡ làng nửa chừng họ có dục. Có không? Có chứ! Không có nên chối cãi, sự thật nó vậy.

Bạn đạo: Nhưng mà tại ông Tám nói cái mặt tươi á, con hơi thắc mắc rồi sao mấy người ăn vụng tức là hưởng hạ rồi mà sao ông Tám nói còn tươi tỉnh.

Thầy: Tươi tỉnh là người ta có điền, có điền người ta tươi, người ta không có mất điền. Còn người mà không có điền tự nhiên thấy nó uể oải rồi. Còn người có điền nó khác, hai cái nó khác nhau, khác hơn người thường.

Bạn đạo: Con nghĩ cái điền thì không mất đi nhưng mà cơ thể bắt buộc nó phải xuống sức.

Thầy: Nó xuống sức nhưng mà cái điền nó bồi lại. Cho nên bây giờ nhịn đói thử coi thấy nó khỏe, người có điền nhịn đói thấy nó khỏe, nó được ăn cái thanh điền, cái kia nó sa sút, cái nọ nó lún áp xuống.

Bạn đạo: Thưa ông Tám có người thiên bên pháp hoa, đang ngồi thiền cái dục nó dậy thì họ sợ lắm, họ hỏi ông thầy, ông nói nó tốt.

Thầy: Tốt là đi lên trên, phải cho nó giải tỏa ra thì nó sáng, cái đó kêu bằng hỏa hâu, nó lên nó sáng, nó sáng chói.

Bạn đạo: Vậy chứ ông Tám cái hỏa hâu nó lên thường là nó lên ví dụ như đang tập trung ở trung tâm chơn mày thì cho nó ra ở trung chơn tâm chơn mày hay là cho ra ở đỉnh đầu này tốt hơn.

Thầy: Cứ cho nó tới tùy tiện, coi sức mạnh nó đến đâu, nhiều khi nó ở chỗ này thì cho nó ra ở chỗ này. Ở chỗ này ra chỗ này, chỗ này ra chỗ này mà chỗ này nó ra chỗ này, nó về Phật nó giải luôn tùy theo khả năng công phu của nó.

Bạn đạo: Bởi vì thấy nó đi nhiều đường.

Thầy: Nó đi nhiều đường, tùy theo khả năng công phu của nó, anh kiểm điểm bữa nay anh làm sao, nó đi chỗ đó, mai anh làm sao nó đi chỗ đó, một làm sao đi chỗ đó, đại thanh tịnh thì nó đi trung tim bộ đầu thôi, động thì nó đi mấy giới này thôi, thấy không?

Bạn đạo: Thường trực thì thấy nó đi ở chỗ này.

Thầy: Cho nên hồi xưa có nhiều người đi nghe Phật thuyết pháp về bỏ hết tất cả sự nghiệp chồng con chỉ đi theo Phật mà tu. Phải yêu Phật như yêu đạo, yêu cái thanh điển đó, yêu cái hào quang đó mà y tu, hồi xưa có chứ không sao? Đàn ông cũng vậy bỏ tất cả sự nghiệp đi theo, yêu cái thanh điển, cái đó là cái căn bản của y, căn cội của y. Các bạn chưa đâu, bây giờ cũng được hé mở một chút cho các bạn hiểu cái này, cái kia, cái nọ. Nhưng mà chưa, sau này các bạn sẽ rõ như ban ngày, lúc đó bạn xài điển không xài tiền. Đó, lúc đó xài điển không xài tiền, sung sướng lắm.

Bạn đạo: Bây giờ không tiền là đối.

Thầy: Bây giờ còn hơi động chỗ đó, nhưng mà sau này xài điển không xài tiền, các bạn đi tới đâu cũng có người quý mến, đi tới đâu cũng có tình thương ban rải, không bị kẹt đâu, thử coi.

Bạn đạo: Thưa ông Tám, thời gian đó là bao lâu.

Thầy: Không không gian, không thời gian, đêm đêm nó sẽ tới. Hỏi hỏi đó ông Tám đi mất, rồi hỏi chừng nào ông Tám sẽ trở về, nhưng mà ông Tám đâu có nói chừng nào trở về, bây giờ gặp. Đó, thời gian này có ai quy định không? Không, nhưng mà chúng ta vẫn gặp. Rồi chúng ta cố gắng tu chúng ta sẽ gặp ở một chỗ còn tốt hơn nữa, thấy không?

Bạn đạo: Thưa ông Tám hồi đó tới giờ nói thật tình có điều này tôi muốn hỏi ông Tám nhiều lần lắm

nhưng mỗi khi gặp ông Tám rồi cái sao tự nhiên quên không hỏi được, nhưng mà bây giờ thì nhớ lại rồi vấn đề ông Tám nói về dục á thì ngày trước ông Tư thì không có nói ông Tư bị đau thận, mà tới khi ông Tám tu thì ông Tám nói ông bị đau thận rất nặng thì cái đau thận rất nặng đưa tới cái chỗ gọi là xin lỗi nói là liệt dương đó. Thành ra cho nên ông Tám tu cái thời gian nó không bị kích động vì dục vì tình cho nên ông Tám đã trải qua cái thời kỳ đó có thể nói là nó dễ dàng hơn là mọi người thì những người mà không có cái trạng thái đó thì ví dụ như các bạn đạo.

Thầy: Thành ra người ta không có cấm mình bỏ vợ, phải tu ở trong gia đình là lý do đó. Còn trường hợp của tôi khác, tôi đã nói cho các bạn nghe rồi không phải phần hồn cũ, thấy chưa? Nhưng mà tôi có phận sự xuống đây để học hỏi và tu, ngày nay tôi mới đi tìm ra các bạn, thấy chưa? Rồi một thời gian sau các bạn tu, các bạn nói: tôi nhờ tu tôi mới gặp người nào của tôi, thấy chưa? Lúc đó các bạn sẽ thấy, bây giờ đâu có nói trước được.

Bạn đạo: Thưa ông Tám như những người bạn đạo mới tu thì khoảng thời gian vài ba tháng thôi thì tự nhiên thấy một người đó, vóc dáng giống như ông Tám vậy đó. Mỗi khi có cần gì thì nhìn ra giống như ông Tám vậy đó thì lúc đó có thể nói là ông Tám đã chiếu hóa họ chưa?

Thầy: Có hết. Bởi vì phần vía họ có liên lạc với tôi hết thì tôi có thể lấy phần vía họ bái biến hóa như tôi, có thể gần họ bất cứ lúc nào nếu họ thấy cái vía họ, thấy không?

Bạn đạo: Thưa ông Tám cho con hỏi: Tu hoài rồi không biết làm sao kiểm soát là mình có điển hay không có điển, có lúc nghe rần rần mà có lúc thì cũng như không.

Thầy: Không phải nghe điển rần rần. Khi cái óc của chị hồi trước nó tầm tối nhưng mà cái óc của chị bây giờ người ta nói một câu chị tìm hiểu tới đạo lý liền rõ rệt. Chị thấy người này đang bị sa đọa, người kia đang tiến hóa, chị thấy rõ là phần điển chị nhẹ, chị mới thấy được chứ không phải thấy điển rần rần chạy cộ ở trên đầu tôi, đó là điển. Không! Cái đó là trước điển. Còn cái phần sáng suốt thanh điển nó khác, vừa nói mình vừa hiểu, thấy không? Mà mình sau khi thiền rồi mình mở trong trí óc tràng giang đại hải, mình triết lý cao siêu mà hồi nào giờ mình không biết, đó là cái thanh điển mình rọi tới đó rồi người ta mới húc cho mình tiến tới một chút, đó là biết mình có điển. Còn nếu không có điển sức mấy ngoài sự tưởng tượng của khối óc mà có thể mình

chánh như vậy được, thấy rõ ràng như vậy được, thấy không? Chữ điển không phải là chạy rần rần trên đầu.

Bạn đạo: Thì con có nghe nhiều bạn nói: Điển tới đâu thì chạy rần rần tới đó, sao con để ý hỏi con thấy lên trên.

Thầy: Cái đó khác, cái đó không phải vậy. Tu càng ngày càng quân bình tư tưởng rồi, nó mới ổn định, ổn định rồi nó mới phát huy cái thanh điển. Nó thông minh, nó có thể nói thao thao bất tuyệt, viết những bài thơ ngày xưa khác bây giờ viết lá thư khác, nó có phần cao siêu trong đó là nó có điển. Cũng như chú Thắng ở bên Tây, chú đâu làm sao mà biết cái này, bây giờ viết có nhiều chuyện hay, những người có điển thì khác, ai viết nó mình biết điển gì chiếu nó trong lúc nó tắt hết, tắt thì thơ, thấy không?

Bạn đạo: Cũng như có nhiều người không có thích cái loại nước keo thơ, mà ví dụ sao mà tu rồi có phải tất cả mọi người đều phải làm thơ hết hay là.

Thầy: Không! Bởi vì tại sao? Văn chương của thế gian eo hẹp. Nếu anh viết câu này tới câu kia hỏi này giờ viết không chồng viết không hết. Nhưng mà trong ta, ta viết một câu ngắn như vậy, mỗi chữ bạn biết phân tách ra nó xa, nó sâu sắc lắm, cởi mở lắm. Còn viết một đồng kết luận chỉ có một chút xíu, nó phiền. Bởi vì cái điển nó không có làm việc chậm ở thế gian được, nó phải làm việc mau hơn. Cho nên buộc nó phải rút ngắn. Thơ là rút ngắn câu văn lại chớ có gì đâu mà bao hàm tất cả ý nghĩa, anh thấy không? Còn anh viết câu văn, văn, văn kết luận có chút hà, trong bốn câu thơ đó thôi, ta làm bốn câu thay vì viết hai trang bao nhiêu đó thôi.

Bạn đạo: Cũng vì vậy mà hồi trước tới giờ thấy thường các vị mà đặc pháp hay là các vị truyền pháp hay viết thơ. Do đó theo ý nghĩ tôi thấy nếu mà mình viết thơ thì sẽ gây cho một cái sự, nó làm như có một màng vô minh bao phủ trong những câu nói đó, làm cho người ta suy nghĩ, nhiều khi suy nghĩ sai lầm.

Thầy: Cái thơ không phải để cho người phàm có. Nhưng mà cái thơ đó là dựa vách đời và vách đạo, thấy không? Người nào mà hiểu đạo rồi đọc vô nó thông suốt, nó được tiến hóa bộ đầu nó nhẹ liền. Còn người đời hiểu được, hé mở chút chút, biết tu là quý. Bởi vì cái phần nó chậm, phải cho nó vói lên, còn mà làm hết cho nó ăn rồi nó nói: Ôi! Cái này Phật phù hộ tôi, tôi đâu cần gì tu, phải cho nó vói nó tìm hiểu, nó mới đào cái sáng kiến cái óc của nó, nó mở ra để nó tìm hiểu nó tiến hóa, thấy chưa? Cho nên, đời người ta mở ra một chút nhưng mà đạo người ta tràn trề, người nào hiểu đạo phải kính lạy người ta liền khi mà đọc cái bài thơ đó trong lòng kính mến hết sức. Tự nhiên người đó phải kính mến và Phật thấy công năng công phu của người đó có giá trị.

Bạn đạo: Thưa ông Tám cái luân sa mà cái chữ A đó phía đằng sau đó khi mình công phu đó thì thấy nó mát như là có cái máy lạnh gì ở chỗ đó thì như vậy nó có lợi gì cho bản thể.

Thầy: Tốt lắm, nó được...

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 31/10/1977)

Vườn Thơ Bạn Đạo

CHÁNH ĐẠO

Vô Vi chân chính tự khai minh
Đường tiến hư không đẹp tướng hình
Ba pháp tròn đầy đủ luyện đạo
Thực hành tự cứu mới văn minh

Cà Mau 27/7/2010
Phúc Tâm

NGOẠI ĐẠO

Mê mờ thiếu trí dễ làm tin
Cửa mở khách mời tạo lăm tình
Tiếp diễn cầu xin hàng ngoại đạo
Để ngoài điều khiển chẳng còn mình

Cà Mau 27/7/2010
Phúc Tâm

NGÀY GIỖ THẦY

(Kỷ niệm ngày Thầy ra đi tròn 1 năm
12-9-2009 đến 12-9-2010)

Hôm nay ngày giỗ Thầy
Trời mưa hạt thật dày
Phải chăng lòng con đó
Cảm động Trời khóc thay

Trời trên cao có thấy
Con ở dưới này đây
Nghiep trần chưa trả hết
Nghiep Đạo vẫn còn đây

Hôm nay ngày giỗ Thầy
Bạn Đạo khắp đó đây
Bùi ngùi và thương tiếc
Xôn xao tâm nhớ Thầy

Chúng con nguyện theo Thầy
Thử thách dù dầy dày
Quyết một lòng vững bước
Mong hội ngộ Tổ, Thầy

TP.HCM ngày 12-9-2010
Thanh Dũng

TÔI TÌM TÔI

Khi chưa rõ Đạo Vô Vi
Tâm cũng hướng Phật nhưng đi nửa vời
Thấy người bạn tốt tìm chơi
Cảm thông đau được kiếp người khổ đau
Nhân gian thanh trước nhiệm mầu
Hồn nào kiếp ấy không sầu chẳng vui
Cảm thông đạo nghĩa làm người
Hòa tan trong khổ ấy lời Thầy răn
Quay vào trong thấy chính mình
Bụi dơ gột rửa lần lần tự ta
Tôi còn khờ dại lắm mà
Khùng điên ấy nghiệp gắng tu giải dần
Nhớ Thầy thơ có đôi vần
Đáy lòng thêm khát chút tình thứ tha.

Dĩ An, 11-09-2010
Chí Thành

NGÀY GIỖ ĐỨC THẦY

Sáng nay trời lại đổ cơn mưa
Chủ Nhật phố phường thêm vắng thưa
Kỷ niệm ngày Thầy đã tịch diệt
Trời, người buồn nhớ thuở xa xưa.

Nhiều nơi làm lễ giỗ cho Thầy
Hải ngoại, Việt Nam, khắp đó đây
Đều hướng về Thầy trong kính nhớ
Mong đền muôn một ơn cao dày.

Con cùng huynh đệ đến Thiên Đường
“Hội Tụ Tâm Linh” ở địa phương
Dĩ An quê nhà một bạn đạo
Cùng nhau dự lễ giỗ Thầy thương.

Thành tâm đánh lễ kính dâng Thầy
Tất cả lòng thành chẳng đổi thay
Nguyện sẽ theo Thầy tu tiến mãi
Công phu bền vững với đêm ngày.

Chúc Thầy thanh nhẹ ngự cao ngời
Hỗ trợ đàn con điên đảo bồi
Giúp đỡ chúng con quy bổn tánh
Đề Tâm thoát khỏi cảnh luân hồi.

PN. 07h00' ngày 12/09/2010
(Nhằm ngày mùng 5 tháng 08 năm Canh Dần)
Kính bái,
MVC - Thiên Tâm

CÀ MAU GIỖ ĐỨC THẦY 2010

Sinh hoạt tại nhà bạn đạo xa
Giỗ Thầy, không vé chó la cà
Chung quy mười mấy bạn không vé
Hướng dẫn qua nhà Ông Tám ta
Rộng lớn bao la như vũ trụ
Thương yêu đoàn kết trọn vui hòa
Diễn quang Thầy chiếu ôi nhiều quá
Nhớ Phật ⁽¹⁾ chung thiên vui thiết tha

Cà Mau, 12-09-2010
Út Hoa Kính bái

¹ Tưởng nhớ công ơn truyền pháp của Đức Phật Vô Kiên

NIỆM PHẬT

Tâm còn hướng ngoại mở gì cà?
Miệng ngậm lưỡi cong lại sợ ma
Ma chết đâu kinh bằng ma sống
Khép mình thanh tịnh chờ lo ra
Thế gian đóng cửa Trên khai mở
Thiên Đàng quang chiếu sắc khí hòa
Gặp lúc không Thầy đừng thói chí
Niệm hoài niệm mãi mở luân xa.

Lục thông xứng đáng con nhà Phật
"Đạo nói" nói sai hại chính ta.

TPHCM, 17-09-2010
Minh Nghĩa

TIỀN BẠN LÊ TẤN QUỐC

Gặp nhau đàm đạo, quý tình thân
Vội vã ra đi, khỏi cõi trần
Thương tiếc bạn hiền, đã mãn nhiệm
Trở về quê cũ, cõi toàn chân
Việt Nam bạn đạo, cùng chung chúc
Bạn Quốc quý nguyên, cực lạc phần
Xây dựng thiên đường, xong nhiệm vụ
Ra đi thanh nhẹ, hưởng hồng ân.

Củ Chi, 07/9/2010
Bá Tùng

PHÂN VÂN

Chưa dứt khoát thiền, bởi nghiệp vương.
Còn lo gia cảnh, lẫn thương trường.
Phân vân chưa quyết, thực hành pháp.
Tự hèn định an, cảnh tứ phương.
Ngày cảnh hằng ngày, đời hiện đạo
Đêm thiền tâm tịnh, thỏa đôi đường.
Phân vân chưa định, thực hành ổn.
Tinh tấn thiền tu, giải vấn vương.

Củ Chi, 22/8/2010
Bá Tùng

HỒN MÊ TẠM CẢNH

HỒN đã thức tâm trở về Trời
MÊ làm trần tục tự xa rời
TẠM vui sống quãng đời còn lại
CẢNH nhẹ thanh cao tỏa khắp nơi.

Tân Phú, ngày 27-06-2010
Thanh Dũng

NHẪN

Nhẫn là quý báu tự xưa nay
Học đạo càng tu chí nhẫn hoài
Đời loạn khá tua gìn nhẫn nhục
Đạo thành cũng bởi nhẫn hòa dai
Trăm năm tạc dạ lòng kiên nhẫn
Ngàn kiếp lưu danh nhẫn ấy tài
Khuyên hồi ai ai nên nhẫn nại
Nhẫn hòa là quý chí đừng sai.

Cà Mau -04.09.2010
Phùng Văn Tân

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 6 tháng 2 năm 1972

Thượng thông hạ đạt chơn tâm giác
Tự sửa tự xây trí phát hoàn
Minh định chơn hành tâm tự giải
Khéo khôn khôn khéo tiến thân vàng

Chuyển theo cơ thể huy hoàng
Đêm ngày thay đổi chung bàn tiến thân
Cơ trời đặt để cân phân
Màu nào sắc nấy tiến gần nhau
Trợ duyên duyên kiếp đối đầu
Đông, Xuân, Thu, Hạ đổi màu sắc duyên
Phân ra tứ sắc ảo huyền
Tiền căn hậu quả nối liền dở hay
Trí người lăm lúc thơ ngây
Tưởng lầm là phải có thầy mới nên
Đâu dè thiên kế lập nền
Tiền căn hậu quả tự đèn lấy tâm
Chẳng dùng ý trí xét tầm
Khai thông nội tạng tránh lầm tránh sai
Thiên cơ quy định an bài
Ngày đêm so sánh phân hai thể tình
Đi đi lại lại tại mình
Bỏ quên hồn vía theo hình thể gian
Mở thêm trăm lối trăm đường
Chung quy hồn vía cơ hàn chẳng hay
Chính hồn là vốn bực thầy
Chạy theo động loạn ngày ngày đa đoan
Hai nơi địa ngục thiên đường
Nơi nào cũng muốn chẳng sang nơi nào
Lưng chừng trong khối ước ao
Bất minh cao thấp trăng sao chẳng tường
VẬY mau tự bỏ gặt lường
Thanh cao hướng thượng mở đường khai tâm.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên